

Т. К. ВЪОКЪОМЪ БОАТХУСАЕНЪ

Den första: Wilhelm och Emma.
Den sköna Emma tröstlös låg;
Doräglig war det smärta,
Då hon sig öfvergifwen såg
Af den hon skänkt sitt hjerta.
Hon sade: "Här mig swurit har
Att ewigt trogen wara,
I morgon dock till kyrkan far,
Att sig med Eloë para."
"Gäst mången änn' begärat mig,
Så walde jag dock denne;
Mitt hjerta, som förlarat sig,
Kan aldrig älska twenne."
"Hör Wilhelm! du den ende war,
Som lärt mitt hjerta smäta;
Fast stöls, här du det dock qwar,
Jag kan dig aldrig glömma."
"Hvad är mitt brott? säg på hwad lag,
Du mig till döden dömmet?
Jo! Eloë är mer rik än jag;
Månn annat allt du glömmet."
"De ägon du så sköna fann,
Du dömt att ständigt gråta;
De kinder, för hwat glans du brann,
Att bli af tårar wata."

10. I vår hemort wi funna vår utkomst
ej nå, Derför öf wi på Handeln stå,
Sprida Örtens produkter i Landet omkring
Och för mödan ha stort ingenting.
11. Med vår Handel wi gagna ej Wester-
gölms blott, Nej, den batar i rundeligt mått
Sifwen andra Provinsier, båd' fjerran och
när, Och de hålla vår wara så får.
12. Wi i främmande Län, så i Stad som
på Land, Sälja, köpa och byta ibland, Så
att Köpmänne och de Landsbor också, På
visiten alls ej klaga må.
13. Wi, som Lurndrägarne ej ut Riket
dra bortt Gångbart mynt, guld och silfwer —
Helt forrt, Wi lurndräga ej wi, men i Stä-
derna mest Går ju lurndrägerit som en pest.
14. De wi handla utaf, skinna ofta rätt
bra Östra slundom och kallfönnigt ta' Mer än
50 procent, när de lemna kredit. Huru stor
blir wäl då vår profit!
15. De som köpa af oss och så lång de-
lation, Sakna ofta båd' hut och reson. Då
liquiden skall ste, komma undflykter blott,
Och att luras, det blifwer vår lott.
16. Gå underligt då, att för en eller ann,
En högst laglig Konkurs tima kan; Blott man
ej, liksom mången vår tids Cessionant, Ger
hin håle sin själ uti pant.
17. Sålom rättfäffens Christne, wi frukta
vår Gud, Åra Rungen och lyda hans bud.
För vårt Fosterlands wäl wi i hjertat ha'
mod, Att uppoffra vårt lif och vårt blod.